

1

Fra fred til forvirring

Måske har du også oplevet en morgen som den, jeg vågnede til i morges. I dag er det søndag. Søndagen er altid en travl dag for mig. Om søndagen står jeg altid tidligt op. Denne søndag så ud til at blive som enhver anden.

Jeg havde dagen fuld af aftaler og gøremål, så jeg kom hurtigt ud af fjerene og var snart på vej til kirken. Der er ikke meget trafik klokken 6 søndag morgen. Jeg havde faktisk vejen for mig selv. I horisonten lurede daggryet stadig på at bryde sommernattens fortryllelse. Stjernerne glimtede farvel. En kølig brise varslede dagens komme.

Jeg parkerede uden for mit kontor ved kirken og gav mig et øjeblik tid til at nyde den tidlige morgens fred. Jeg lagde min mappe fra mig, fattede om mit kaffekrus og lænede mig op ad bilen.

Jeg lagde hovedet tilbage og så op mod de blegnende stjerner. Byen lå stille hen med alle sine lys. Den svage brise formåede ikke at vække de sovende træer. Alt var roligt. Der var ingen larm, intet hastværk, ingen krav. Om et par timer ville alt være anderledes. Så ville et par tusind vækkeure have ringet, og et par tusind biler ville gasse op og svinge ud på vejen. Byen ville vågne, og freden og den højstemte stilhed ville forsvinde. Men lige nu sov byen stadig.

Sådanne øjeblikke oplever vi alle. Pludselig bliver der blikstille i vort liv som ved en skovsø på en vindstille nat. Ingen larm. Intet stress. Ingen kriser. Det er, som om dirigenten har bragt hele orkesteret til tavshed for at lade fløjten spille solo.

Og den spiller så fortryllende. Pludselig virker det latterligt at skynde sig med noget som helst. Døden bliver noget fjernt og uvirkeligt. Ens kære fylder ens tanker og ens hjerte. Den tunge, mørke sky af frygt og pligter og vrede telefonsamtaler går i opløsning, og du står badet i måneskin.

Sådan var det. Jeg satte mig på bilens fronthjelm og skålede for stjernerne med mit kaffekrus. De blinkede venligt til svar.

Velsignede ro. Hvor kom jeg dog til at savne den.

Med min mappe i den ene hånd og kaffekruset i den anden spadserede jeg fløjtende hen mod kontoret. For at komme ind i bygningen måtte jeg forbi det tyvende århundredes vagthund: alarmsystemet. Jeg satte mappen fra mig på jorden og låste døren op, samlede mappen op igen og gik ind.

Et rødt lys blinkede på alarmboksen på væggen.

Jeg er bestemt ikke nogen ørn til elektronik, men jeg havde da lært, hvad et blinkende rødt lys på en alarmboks betød: »Hit med koden, makker, eller du får noget at høre.«

Jeg trykkede koden ind. Det gjorde ingen forskel. Jeg trykkede omhyggeligt koden ind igen. Det lille røde lys blev ved med at blinke. Jeg hamrede koden ind tredje gang. Nu var det snart for sent. Det lille lys fnisede ad mig. Jeg kunne næsten høre beskeden blive hvisket gennem ledningerne til alle de små skrigedyrer med neonøjne, der sad og ventede rundt omkring: »Klar til at give den hele armen, venner. Nu står gode gamle kyllingehjerne igen og trykker pinkoden til sit hævekort ind!«

Jeg trykkede, sekunderne tikkede, lyset blinkede, og de små skrigedyrer skælvede af forventning. »Klar, alle sammen! Ti sekunder. Ni, otte ...«

»Åh nej,« stønnede jeg. »Nu går det løs.«

Lyden ramte mig som en angribende puma. Frygten for et atomangreb vældede op i mig. Lyset i hele bygningen blev tændt og slukket, tændt og slukket som et kæmpemæssigt blinklys. Jeg blev febrilsk ved med at trykke på knapperne, og alarmen blev trofast ved med at hyle, som var det en reaktornedsmeltning på et atomkraftværk.

Min puls galoperede derudad, sveden piblede frem på panden, og jeg var lige ved at gå i panik. Jeg løb ned ad gangen til mit kontor, trak den øverste skuffe i mit skrivebord ud og fandt telefonnummeret til vagtselskabet.

Jeg kunne næsten ikke høre manden i den anden ende, da han tog telefonen. Da jeg endelig forstod, hvad han sagde, kunne jeg næsten ikke tro, at han havde sagt det.

»Hvad der er galt?« svarede jeg ophidset. »Luk dog ørerne op! De kan vel nok høre, hvad der er galt!«

»Selvfølgelig har jeg trykket koden ind!« råbte jeg. »Det hjælper bare ikke en pind!«

De næste tyve minutter var meget larmende, forvirrende og stressende. Jeg talte med teknikere, jeg ikke kunne se og dårligt kunne høre, om teknisk udstyr, jeg ikke forstod mig det mindste på.

Så var det, politimanden kom. Han bankede på ruden. Jeg åbnede vinduet. »Jeg kan ikke få slået alarmen fra!« råbte jeg.

»Er De præst her ved kirken?« spurgte han.

»Ja,« svarede jeg og forsøgte at smile.

Han nikkede med hovedet, som om det forklarede alt. Så vendte han sig og gik og tænkte måske på alle de andre ting, man heller ikke lærte noget om på teologistudiet.

Til sidst – uvist hvorfor – holdt alarmen op af sig selv. Lyset i bygningen holdt op med at blinke og slukkedes. Det selvdestruerende rumskib blev igen til et kontor. Jeg tændte lyset, gik hen til skrivebordet og sank med et suk ned i kontorstolen. *Mand, sikke en start på dagen.* Den prædiken, jeg havde forberedt til i

dag, lå på bordet. Jeg samlede den op og læste den første linje:
»Når stilheden brydes.«

»Aktuelt emne,« mumlede jeg.

Er noget tilsvarende nogensinde sket for dig? Hvornår har du oplevet, at fred blev forvandlet til forvirring på et halvt minut? (»Hvor mange eksempler vil du have?« spørger du måske). Hvornår stod du sidste gang og hamrede på nogle knapper, der ikke reagerede, kæmpede for at høre og forstå en livsvigtig besked eller prøvede at påvirke et system, du ikke forstod?

Måske kommer du til at taste den forkerte kode ind i computeren og mister på få sekunder regnskabet for de sidste atten måneder. Katastrofe er for mildt et udtryk.

Måske ligger der en besked på din telefonsvarer om, at den rapport, du skulle aflevere i næste uge, er nødt til at ligge der allerede i morgen. Farvel, søvn. Goddag, natarbejde. Farvel, fred. Goddag, forvirring.

Eller måske siger den mekaniker, der lovede at have bilen klar til turen i dag: »Jeg ved godt, jeg lovede at have den klar, men det er værre fat, end vi troede. Den ene aksel er hoppet af og har fået U-jernet til at smadre den elektroniske tænding, som skal hentes hjem fra fabrikken i Nedre Tasmanien, og ...«

»Grrrr.«

Måske har din kone ringet til dig på kontoret og fortalt om et brev fra skattevæsnet. »Du skal give møde på skattekontoret den 4. kl. ...«

Måske har din chef engang kaldt dig ind og startet samtalen med ordene: »Du er en god mand, men det er dårlige tider, og vi er nødt til at spare ...«

Måske er din store teenager en dag kommet hjem og har forsigtigt spurgt: »Øh, vores forsikring, ikke? Lad os nu sige, at jeg kom til at smadre en stor spejlglasrude, og at der bag ruden stod et flygel ...«

Hvis du har oplevet noget af alt dette, så ved du, at fred kan forvandles til forvirring på et øjeblik. Uden varsel. Uden forberedelsestid.

Pludselig blinker de små, røde lys, og du begynder at trykke på knapperne. Nogle gange når du at standse alarmen, andre gange flænger den luften som en skrigende dæmon. Det gør forskellen på ro og panik, forskellen på fred og forvirring.

Om det bliver det ene eller det andet afhænger af én bestemt ting: Kender du koden?

Denne morgen blev alt til forvirring for mig. Hvis jeg havde været forberedt ... hvis jeg havde kendt koden ... hvis jeg havde vidst, hvad jeg skulle gøre ... så var det blevet til fred for mig.

På de næste sider skal vi beskæftige os med en bestemt dag i Jesu liv, hvor fred kunne have vendt sig til forvirring for ham. Denne dag havde alt, hvad der skulle til af ængstelse og spænding: dårlige nyheder og en dødstrussel fulgt af en strøm af krav og forstyrrelser, uduelige disciple og en stærk fristelse til bare at følge med strømmen. Gennem fireogtyve stressende timer bliver Jesus ført fra hyldestens højdepunkt til nedtrykthedens nulpunkt.

Det var den næstmest stressende dag i hans liv. Hele dagen kunne han dårligt nå at afmontere den ene alarm, før den næste begyndte at blinke. Magthaverne truede ham. Folkemængden maste sig ind på ham. Hans nærmeste medarbejdere tvivlede. Folket stillede krav. Når man ser på, hvad Jesus den dag måtte gennemgå, kan man ikke lade være at undre sig over, at han ikke eksploderede eller stak af.

Men det gjorde han altså ikke. Selv om folk pressede på, og problemerne væltede ind over ham, bevarede han roen. Midt i forvirringen klarede han at hjælpe andre mennesker, takke Gud og træffe velovervejede beslutninger.

I det følgende skal vi forsøge at forstå, hvordan han gjorde det. Jeg vil prøve at udstyre dig med nogle 'interne koder', som vi alle har hårdt brug for. Hvis du lærer disse koder og taster

dem ind, når alarmlamperne begynder at blinke, så tror jeg, du vil forbavses over, hvor hurtigt lamperne slukkes igen.

Det, du gerne skulle få ud af denne bog, er en ny synsvinkel – en evne til at se andre mennesker, som Mesteren ser dem, og vurdere problemerne på denne baggrund.

Hvis du gerne vil ændre på dine omgivelser, så er det den forkerte bog, du sidder med. Hvis du gerne vil udvikle dig i dit indre, håber jeg, du kan få nytte af at læse videre. Hvis du gerne vil lære noget af, hvordan Gud selv klarede – og klarer – problemerne, så har jeg nogle tanker, jeg gerne vil dele med dig.

Lad os gøre noget ved det. Lad os tage de principper, som Jesus gik ud fra, og prøve at bruge dem i vores hverdagsliv med alle dets krav og beslutninger. Lad os et øjeblik se, hvordan Gud handler under pres. Lad os betragte hans ansigt. Lytte til hans ord. Se, hvad han vælger, og se, hvad vi kan lære af det. Lad os se Jesus agere i en trykkoger og prøve at finde svar på følgende spørgsmål:

Hvad var det, Jesus vidste, som satte ham i stand til at handle, som han gjorde?